

DESIRE®



Joss Woodová
Malá indiskrétnost

 HARLEQUIN®

JOSS WOODOVÁ

MALÁ INDISKRÉTNOST

PŘEKLAD

DANA KOVALOVÁ

Milá čtenářko,

přináším Vám březnové tituly a věřím, že si je krásně užijete. Vydejte se s mými hrdiny po klikaté cestě za štěstím a láskou. Tentokrát to pro ně bude složitější, protože všichni mají za sebou špatné zkušenosti z předchozích partnerství, a tak se nelze divit, že jsou vůči vztahům velmi skeptičtí, nebo je přímo ve svém životě vylučují. Ale jak již z názvu první povídky vyplývá (Druhá šance na lásku), opravdu všichni dostanou novou šanci, aby učinili svůj život smysluplným.

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

MALÁ INDISKRÉTNOST



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Little Indiscretion

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Dana Kovařová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5703-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5704-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5705-3 (PDF)

PROLOG

1. Lézt po horách. (Díky, výšková nemoci.)
2. Svatba. (Ne. Jednou to víc než stačilo.)
3. Jízda na mechanickém býkovi, jako tehdy o jar-
ních prázdninách. (Čtyři tequily a natřásání jako ha-
drová panenka se postaraly, že mi celé měsíce nikdo
neřekl jinak než Blitka.)
4. Neodolatelná touha po Carrickovi Murphym. (To
je největší tabu ze všech.)

Sadie Sladeová v duchu přidala nouzovou tracheo-
stomii na seznam věcí, které už nikdy v životě nehodlá
udělat znovu, a dotkla se malého gázového obvazu na
krku. Nikdy v životě nebyla víc vyděšená. Po nočním
pobytu v nemocnici byla zpátky ve svém bytě a něko-
likrát se zhluboka nadechla. Nádherný pocit! Doktoři
ji ujistili, že dočasný nedostatek kyslíku, když se před-
chozí večer dusila na koktejlovém večírku u Murphyo-
vých, nijak nenarušil její duševní schopnosti. Ale i tak
si přeříkala fakta.

Je jí dvacet devět let, má doktorát z dějin umě-
ní, je majitelkou firmy poskytující služby v oboru
oceňování uměleckých děl a zjišťování jejich půvo-
du. Jejím nejlepším kamarádem je arabský princ, se
kterým se seznámila na vysoké. Další dobrá kama-
rádka, Beth, je její virtuální asistentkou a obchodní
manažerkou. Do Bostonu přijela, aby pro společnost

Murphy's International zjistila původ obrazu, který možná namaloval Winslow Homer.

Od chvíle, co tu práci přijala, se snažila vypořádat s otravnou touhou po sexy generálním řediteli společnosti Carrickovi Murphym. Měl nádherné tělo, úžasnou tvář, ale hroznou pověst.

Proč mě nemůže přitahovat někdo, kdo je jak úspěšný, tak úctyhodný, zkrátka někdo, koho bych dokázala respektovat? Jednou v životě bych chtěla toužit po někom kdo není hráč, podvodník nebo skunk, pomyslela si. Ale krom toho, že si nedokážu poručit, abych si ho nepředstavovala nahého, jsem v pohodě.

Sadie se zaklonila na pohovce a zakryla si oči předloktím. Včera večer, než přijela sanitka, se upřeně dívala na Carrickovu tvář. Jeho oči měly nezvyklý odstín zelené jako hroznové víno se zlatými a stříbrnými tečkami, a kolem byl prstenec temně zelené. Ty úžasně oči se na svět dívaly zpod mužného obočí na tváři s pevnou čelistí a kdysi rovným nosem, který musel prodělat zlomeninu a zůstal po ní maličko křivý. Obličej doplňovala přísná, ale sexy ústa a tělo, které by rozplakalo i anděly. Byl vysoký, vypracovaný. A chytrý.

Samé vynikající kvality.

Až na to, že byl dokonalou kopií jejího bývalého manžela, tak jí to alespoň řekla Beth, která bývala Carrickovou švagrovou.

Sadie se podobnému typu snažila vyhýbat od doby, co se rozešla a pak i rozvedla se svým vlastním sukničkářským, prací posedlým pánem tvorstva.

Když ji Murphy's International oslovila, aby prověřila pravost toho, co mohlo být ztracenou malbou Winslowa Homera, vážně uvažovala o tom, že jejich žádost odmítne.

Čistě proto, že byla prudce alergická na bohaté, sexy muže, pevně přesvědčené o tom, že si mohou dělat, co chtějí a kdy chtějí, aniž by přemýšleli o tom, komu tím ublíží.

Ale emoce účty neplatí a její podnikatelský mozek trval na tom, že jde o nabídku, kterou nemůže odmítnout.

Murphy's International byla jednou ze tří největších aukčních síní na světě s nesmírně bohatými a stálými klienty. Tato společnost měla v uměleckém světě moc a respekt, a práce pro ně bude zářit jako zlatá hvězdička v jejím podnikatelském životopise.

Proto se dočasně přesunula z Paříže do svého rodného Bostonu. A přesně jak čekala, pracovat v Murphy's International a vídat denně Carricka Murphyho si nezdalo s mučením.

Protože když byla v Carrickově společnosti, zapomínala na jeho minulost. Zapomínala, že je tím typem muže, jakým se vyhýbá. Že byl mizerným manželem ženy, kterou označovala za přítelkyni. Namísto toho si užívala jeho bystrý mozek, kousavý vtip a nádherný vzhled.

Když byla sama, buď si ho představovala nahého, anebo ho plísnila ta to, že je sukničkářský pitomec, který své bývalé ženě udělal ze života peklo. Přepínat od chťiče k nechuti a zase zpátky bylo zatraceně vyčerpávající. Sice si moc přála, aby mohla všechno své vyčerpání hodit na Murphyho s jeho problematickou přítavlivostí, ale byl to až onen okamžik na pokraji smrti, který vytlačil na povrch všechnu tuhle sopečnou vlnu smíšených emocí.

Vděčnost, strach, samotu, zranitelnost...

Sadie se posunula na pohovce ještě dál a zavřela oči. Jednou z možností, jak se vyhnout tomu, aby muse-la čelit všem těm pocitům, které obvykle ignorovala, bylo vklouznout do spánku...

Carrick klepal na její dveře pěkných pár minut a už začal uvažovat o tom, že zkusí vykopnout zámek, když Sadie otevřela a vypadala trochu omámeně a zatraceně sexy.

Spala. Na tváři měla vytlačený záhyb od polštáře a zamžené oči. Měl by cítit výčitky, že ji probudil, vzhledem k pekelným čtyřiatvaceti hodinám, co měla za sebou. Ale místo toho byl vděčný, že ji vidí stát na nohou, dýchat, že se jí může dívat do modrých očí. Do očí, ve kterých minulý večer viděl všechnu tu hrůzu a strach.

Příšerně ho to vyděsilo.

Carrick ustoupil, aby se na ni podíval, a opřel se rukou o ostění. Nebylo mezi nimi jiné spojení než pracovní, a přesto mu poprvé od včerejšího večera přestalo srdce bláznivě mlátit v hrudi a uklidnilo se.

Neměl nejmenší tušení, proč na něj má takový vliv žena, kterou sotva zná. Nejspíš proto, že byla svým způsobem jednou ze zaměstnankyň firmy, a tudíž se za ni cítil zodpovědný. To byl jediný důvod, na který dokázal přijít, protože žádné citové spojení mezi nimi nebylo.

Ostatně s nikým žádné spojení neměl, citové ani jiné. Už dlouho ne a už nikdy víc.

„Ahoj,“ zamumlala Sadie. „Carricku? Proč jsi tady?“

„Chtěl jsem tě zkontrolovat.“ Mělo to vyznít nenuceně, ale nepovedlo se. „Vypadáš...“ zkusil to znovu, ale znovu se zasekl, když se snažil najít správné slovo. Měla na sobě červený, volný svetr se spadlými rameny, černé legíny a teplé černé ponožky. Nebyla namalovaná a vlasy si stáhla do nepořádného culíku. Řez na krku zakrýval kousek obvazu. Ještě nikdy v životě neviděl nikoho krásnějšího.

Bože, je živá...

Sadie ustoupila, aby mohl vejít dovnitř.

„Omlouvám se za to, jak vypadám. Nečekala jsem společnost. Pojď dál.“ Zavřela za ním dveře a podívala se na obrovskou kytici květin, kterou nesl. Nebyl si jistý, které květiny má ráda, a tak v květinářství řekl, ať mu dají od všeho trochu. Výsledkem byla změť barev a vůní.

„Ty jsou všechny pro mě?“

No ano. Jistě. Uvědomil si, že ta slova řekl jen v duchu a kývl. Podal jí kytici a Sadie zmizela za květy a listy.

Ne, potřebuju vidět její tvář, dívat se na ni...

Proč?

Zarazil se. Tohle se mi vůbec nepodobá, pomyslel si.

Už dlouho byl šťastně rozvedený a v životě si mohl dělat, co chtěl. Neměl čas na složité emoce, nemusel nic vysvětlovat, zdůvodňovat nebo rozebírat ať již sám sobě, nebo jiným.

Miloval a chránil své sourozence a byl loajální několika blízkým přátelům, které měl. Ale Sadie Sladeová nebyla ani příbuzná ani přítelkyně. Tak proč na ni reaguje takhle?

Sadie se na něj podívala přes mnohobarevné květy.

„Máš v úmyslu něco říct?“

Reči se přeceňují, pomyslel si. Vytáhl jí drahou kytici z náručí a pustil ji na podlahu. Na chvílku zaváhal a čekal, jestli nezačne protestovat. Když se tak nestalo, políbil ji, vopil se do jejího tepla, její pikantnosti, její živoucnosti.

Posunul ji, aby se mohla opřít o zeď, a sám položil dlaň na chladnou omítku za její hlavou. Nedotýkal se jí ničím jiným než ústy. Protože kdyby to udělal, nepřestal by, dokud by nebyla nahá, lapala po dechu a sténala jeho jméno.

Sadie ale neměla problém použít ruce. Cítil, jak mu vytahuje z kalhot košili, a pak už mu její dlaně vklouzly na holou kůži. Všechny svaly v těle se mu stáhly a zauvažoval, kam zmizel všechen kyslík z místnosti. Ale na tom nezáleželo, protože Sadie ho líbala... a nebyla v tom ani špetka zdrženlivosti. Vklouzla mu jazykem do úst a objala ho rukama kolem pasu. Beze slov mu tak sdělovala, že po něm touží stejně, jako on po ní.

Už nedokázal odolat ani na vteřinu. Přejel dlaní po holé kůži, odhalené volným svetrem a užíval si měkkost její kůže. Bude takhle hebká všude?

„Dotýkej se mě, Carricku,“ zamumlala zadýchaně mezi polibky.

Víc povzbuzení nepotřeboval. Sáhł pod svetr, aby se dostal k její voňavé kůži. Žádná podprsenka, díky-bohu. Sklonil hlavu, aby ji políbil na krk, a přitom jí šeptal, co přesně s ní chce dělat. Zastřené zamumlání ho pobídlo, aby přesně to udělal.

A ještě mnohem víc.

Vzal do ruky její ňadro a cítil, jak ho do dlaně tlačí ztvrdlá bradavka.

Přetáhl jí svetr přes hlavu a podíval se na její dokonalou postavu. Pevná ňadra, růžové bradavky...

„Nemůžu se dočkat, až tě ochutnám.“ Sklonil hlavu níž a dráždil jazykem bradavku, než ji vsál do úst. Dokonalé. Stejnou pozornost věnoval i druhé bradavce, pak se narovnal a vklouzl jí prsty do vlasů.

„Chci tě vzít do postele.“

„Já vím,“ odpověděla a sevřela jeho zápěstí do dlaní.

„To ale není ano, Sadie.“

Vzala ho za ruku a vedla chodbou do své ložnice zařízené v modrobílé kombinaci jako vystřižené z čínské porcelánu. Stáhla si kalhoty i se spodním prádlem, vyklouzla z ponožek a stála před ním nahá.

„Miluj mě, Carricku. S tebou si připadám tak ztraceně...“

Nažhavená? Vzrušená?

„Živá,“ dodala šeptem. „A přesně to teď zoufale potřebuju. Cítit, že jsem živá.“

To jí mohl dát. A taky to udělal.

PRVNÍ KAPITOLA

Carrick Murphy slyšel cvaknutí západky na dveřích koupelny. Obrátil hlavu a zabořil tvář do Sadiina sladce vonícího polštáře.

K čertu.

Když včera večer odjížděl ze svého domu v historické čtvrti Beacon Hill, měl v úmyslu jen zkontrolovat, jak je na tom nová expertka na umění, kterou firma zaměstnala. Protože, jak si opakoval během jízdy k jejímu bytu, Murphy's International potřebovala její profesionální schopnosti. Bylo žádoucí, aby ověřila pravost malby a aby potenciální ztracený Homer mohl být zařazen do jejich dlouho očekávané, výjimečné jarní aukce. Donesl jí květiny, které stále ještě ležely na podlaze v hale a nejspíš usychaly, ale jen jako gesto zákazníka konzultantce. Zkrátka se zoufale snažil přesvědčit sám sebe, že jeho návštěva u Sadie nemá nic společného s tím, že je pekelně sexy.

Dobrá práce, Murphy, pochválil se v duchu sarkasticky. Málem jsi na to sám sobě skočil. Frustrovaně vydechl a rozhlédl se, kde má šaty. Mít na sobě oblečení, až Sadie vyjde z koupelny, bylo to nejmenší, co mohl udělat, aby zmírnil trapnost dnešního rána.

Boxerky našel u dveří a natáhl si je. Začali ze sebe svlékat šaty už v chodbě minutu poté, co ji políbil. V bezprostřední blízkosti žádné další šaty neviděl, a tak zamířil po stopě svršků bytem.

Jednu z ponožek sundal z rámu černobílého tisku na

stěně. Košili našel u šedé pohovky a své kalhoty za ní. Natáhl si je, pak košili a nechal ji u krku rozhalenou. Oblékl si ponožky, pak boty a podíval se na dveře. Zatožil vyklouznout tiše ven. Ale Sadie nebyla náhodná známost, kterou už nikdy v životě neuvidí, a tohle jí nemohl udělat. Nehodlal utéct jako školák. Zasloužila si přinejmenším „děkuju“.

A i kdyby to nebyl nejúžasnější sex na světě, slušelo se dodat: „Užil jsem si to.“

Ale v tomto případě to *byl* úžasný sex. A se Sadií se znovu uvidí, protože jí platí nehoráznou sumu za její zkušenosti při ověřování pravosti toho obrazu.

Potřeboval ji... ale jen na profesionální bázi.

Naučil se už nikoho nepotřebovat. Od doby, co se rozvedl s Tamlyn, vždycky důkladně a dlouze přemýšlel o tom, s kým spal, a o potenciálních následcích. Půjde dotyčná se svým příběhem za novináři? Bude šířit zvěsti o tom, jak s ní zacházel?

Ale touha po Sadii přehlušila všechny jeho strachy a uvážlivost. Chtěl ji. Ona toužila po něm. A po tomhle zjištění jeho mozek vypnul...

Jenom doufal, že si nemyslí, že je to začátek něčeho mimořádného. Že se bude jejich vztah někam vyvíjet. Nejhorší scénář by byl, kdyby k němu začala něco cítit a chtěla nebo čekala víc, než jí může dát.

Už ztratil příliš mnoho žen, které miloval a záleželo mu na nich. Zemřela mu matka, nevlastní matka i švagrová. O další švagrovou přišel kvůli rozvodu, který z něj vysál všechny sny a naděje. Přestal věřit na *žili šťastně až do smrti*, přestal snít, že bude mít rodinu, partnerku, manželku, se kterou společně zestárne.

Čím víc si nějakou ženu pustil k tělu, tím víc mu mohla ublížit. Jeho bývalá manželka toho byla důkazem.

Carrick si přejel dlaní obličej. Ano, kvůli Tamlyn natolik zahořkl, že se už neobtěžoval s nikým randit. Dával přednost tu a tam příležitostnému, diskrétnímu

sexu na jednu noc. Jistě, nikdy to nebylo tak dobré, jako kdyby byl ve vztahu s citovým zázemím...

Ale jednou ano.

Se Sadií.

S ní zapomněl na to, že ji sotva zná, že jsou spolu poprvé. Milovat se s ní bylo stejně přirozené jako dýchat. Jako by se jejich těla už dávno znala. Nenastaly mezi nimi žádné trapné, nemotorné chvílky. Žádná nerozhodnost, žádné *líbí se ti tohle?*

Souhlasně mumlala, kdykoli dokázala promluvit.

Sténala, vyrážela ze sebe: „Ano!“ a „Ještě!“ a „Víc!“

K čertu s tím, Sadie byla nejlepší, jakou kdy měl, dokonce lepší, než ty první bezhlavé dny s Tamlyn. Sadie a jejich společná noc překročila všechna očekávání a pro jeho další zástoj na jednu noc nastavila laťku neskutečně vysoko.

Jestli tedy ještě nějaký takový bude mít.

Carrick vstal a zamířil do malé kuchyně na opačné straně bytu, který stavěl na konceptu otevřeného prostoru a byl pekelně nudný. Alespoň může postavit na kávu, než Sadie vyjde ven z koupelny.

Vyměnil filtr v kávovaru, nasypal do něj kávu a dolil vodu. Zapnul ho, přešel do obývacího pokoje a zvedl její tričko položené na konferenčním stolku. Přitáhl si ho k nosu a nasál její vůni. Vonělo jako slunce a teplý větřík, a pod tím vším byla ještě jedna vůně, kterou nedokázal rozpoznat. S jistotou ale věděl, že jde o vůni stvořenou k tomu, aby se mu z ní zatočila hlava.

„Vážně očicháváš moje tričko?“

Zatraceně. Přistižen při činu. Jedinou možností bylo přejít do ofenzivy.

„Co je to za vůni?“ zeptal se a položil ho zpátky.

„Dělá se mnou neskutečné věci.“

„Jasmín a pomerančové květy,“ odpověděla. Osprchovala se a mokré vlasy si sčesala dozadu. Ve vybledlých džínsech a volném svetru brusinkové barvy vypadala mladší.

„Připomeň mi, abych ti koupil zásobu na deset let.“
Sadie se usmála, i když nechtěla podléhat jeho šarmu.

„Kéž bys mohl. Ale ten voňavkář odmítá vyrábět velké dávky a svůj obchod na Montparnassu otevírá, jen když na to má náladu. A tu moc často nemívá.“

Oči jí zatěkaly na jeho holý hrudník pod rozhalenou košilí. Začal si ji zapínat, ale zarazil se, spustil ruce dolů a Sadie předpokládala, že si užívá její pozornost. Byl dost chytrý a zkušený, aby si všiml touhy v jejích očích a rozpálených tvářích. Žádné druhé kolo nebude, proč všechno ještě víc komplikovat? A zřejmě má pocit, že ta trocha vzájemného ocenění nemůže nikomu ublížit.

Ale plete se. Tyhle věci mohou způsobit spoustu bolesti, pomyslela si Sadie a nutila se ke klidu. Potřebovala nějak zaměstnat ruce, aby odolala pokušení položit je na jeho široký hrudník.

Snídaně.

„Mohla bych udělat snídani.“

Zamířila ke kuchyni a Carrick ji následoval.

„Takže máš byt v Paříži?“ zeptal se, zatímco vytahovala croissanty, máslo a džem.

„Mám králičí noru na Montparnassu, maličký, jednopokojový byt dost velký jen pro mě, mé oblečení a knížky.“ Přejela ho očima od hlavy po paty. „Ty bys tam vypadal jako Gulliver v Lilliputu.“

„Gulliver? Lilliput?“ Ale pak ta jména zapadla na správné místo. „Aha, Gulliverovy cesty Jonathana Swifta.“

„Omlouvám se, jsem knihomol. A blázen do umění. A zažraná do zbytečných faktů.“

„Miluju knihomoly a zažrané blázny. To je můj nejoblíbenější typ lidí,“ odpověděl a díval se na ni, jako by byla ten nejvíc sexy cvok na světě. Ale nejspíš si to jen namlouvala...

„Můj brácha Finn je král obskurních faktů, takže jsem zvyklý poslouchat podivné, kuriózní a zbytečné